

Revista històrico-estètica militant i numerada

La Comarca Artística

Color - Forma - Harmonia - Perspectiva

Olot // Afiliat a la quarta carlinada // Garrotxa

Març 1988

100 ptes.

nº. 1

Exemplar nº. 0435

ENS OBLIGUEN TAMBÉ A NOSALTRES A SORTIR AL CARRER

La premsa liberal i canallesca, portadora d'idees revolucionàries i instigadores del descontent del poble sanament incult i per tant retrògade ha destapat en els darrers mesos notícies inversemblants sobre l'art i L'ART.

El desconeixement de les circumstàncies, de la veritable essència de l'afer artístic queda palesa en aquests articles poca-soltes i inclús, oh vergonya!, en les intervencions i sollicituds de dubtoses agrupacions polítiques que volen desfer l'entesa joiosa i sumisa entre els que manen i els que obeeixen; entre els que diuen el que està bé i els que converteixen aquestes normes en forma de vida; entre els que paguen per adquirir, amb certificat o sense, el que porta la benedicció dels especialistes.

L'ART CATALÀ en les seves expressions clàssicament perfectes, la pintura i l'escultura, té un punt culminant en l'Escola d'Olot. Això ho sap qualsevol alumne d'una escola catalanament coherent. Potser sí que ha passat un xic de temps des de llavors, però la munió d'artistes que formen part de les escoles de paisatge, especialment l'olotina, han seguit el model i la pauta dels GRANS MESTRES, de tots venerats i honorats. Això és el que han fet i això és el que haurien de seguir fent els que realment vulguin ser acceptats i reconeguts com a artistes catalans. Cal viure, treballar i pintar com l'Escola d'Olot per ésser un autèntic aspirant a la medalla de Sant Jordi. Qualsevol altra situació, esperança o tendència artística és heretgia, fomentada i animada per Madrid. Només cal veure les tendències artístiques imperants en una ciutat per saber qui governa (diguem com pintes i et diré qui governa aquí). Mai Catalunya serà el que ha d'ésser si oficialment es fomenten tradicions artístiques alienes i estranyes a la nostra tan rica i econòmicament valorada tradició catalana.

En aquest context, i com a humil seguiment del mestratge reconegut, com a manifestació de que de MESTRES només els d'abans i que al màxim que pot aspirar un artista és a dedicar-los-hi la seva obra dipositant a la part inferior del quadre la firma del mestre a qui va dedicat, repetim, en aquest context les «falsificacions» són la més pura i nacionalista afirmació de l'autenticitat essencial, del SOM I SEREM.

Quelcom semblant, encara que en segona fila, s'ha de dir de tots aquells que sota el seu nom continuen reproduint el contingut i la forma de la Catalunya virginal, incòlume i mística tal com era abans: els seus paisatges, les carretes, els xais i les vaques, les barques de pescadors, les muntanyes altives, l'aire pur...

Tot el que es faci per mantenir la il·lusió, el somni i la imatge d'aquesta nostra Catalunya, tal com ho manen els principis tradicionalistes restauradors serà recolzat, fomentat i defensat en aquestes pàgines. Per molta Europa que hi hagi, ho cridem i imprimim «Catalunya serà catalana o no serà». I el que així i tot s'oposi, «cridarem» i ja veuran el que els pot passar.

La Comarca Artística

CONSUMATUM EST

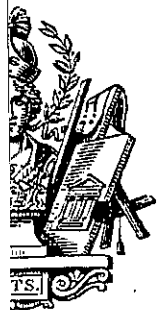
Temps era temps, carlins i liberals
s'esbatussaren en deu mil batalles
i pel no-res de treu-me aquí les palles
no s'endinyaren ni un sol tret en fals.

Homes altius, de nobles ideals,
sempre ocupats per llurs picabaralles,
no acapararen quadres ni troballes
per guaitar-los al llum de llurs fanals.

Pel fet miraculós de tant progrés
avui tenim els quadres a milers
sortint pintats de moltes factories.

Tots emmarcats i pròpiament signats
per ser exposats, venuts i consumats
car el consum consuma els nostres dies.

Soci del Fons d'Art n.d 260375



Sr. Director:

Em dirigeixo a vostè perquè m'ha sobrevingut un gran dubte a l'assabentar-me del cas de les falsificacions d'Olot. M'explico: fa cosa de dos anys vaig comprar en una galeria d'aquesta ciutat (no dic el nom per no fer publicitat gratuïta), un quadre que, al cap d'un temps, m'està semblant no original del tot. Es tracta —a veure si em sabré explicar— d'un Goya autèntic. O així m'ho va assegurar qui me'l va vendre i me'l va fer pagar. Ara em surten els dubtes, perquè al llibre de la nena (va a les monges a fer bàsica) hi he vist una foto d'un quadre que s'assembla molt i que en diuen «La carga de los mamelucos». És gairebé igual. Jo diria que idèntic. Tan sospitosos em va semblar aquest cas, que ràpidament he anat a la galeria, on m'han assegurat que en Goya en va fer dues de «Carga de mamelucos». La meua pregunta a vostè, suposo expert en falsificacions, és: és cert? Atentament, Rossita.

Sr. Director:

Sóc un noi relativament jove, en atur, hàbil amb els pinzells i amb ganes d'explotar la meua destresa. Ja he provat de vendre obres meves tipus natura morta, cromos de l'escola olotina, etc., però noi, quan miren la signatura no hi ha Déu que en faci cas. Es veu que has de ser un tio famós per a poder valorar les teves obres!

Se m'ha ocorregut que, per a guanyar algun duro, el millor seria anar directe al gra. He sentit a dir que vós en sabeu un tros llarg d'això de les còpies no originals, i he pensat que em podrieu aconsellar sobre cap a quina part d'Olot he d'anar per a exercir de «copista». He practicat amb Goya, Velázquez i també l'avi Berga, perquè tinc entès que aquest darrer es ven bé.

A l'espera de les seves notícies, us saluda atentament, Al.ladí.

Sr. Director:

Estic desconsoladíssima perquè el meu nano, d'11 anys, és una fiera de la falsificació. Resulta que des de que sap fer anar la mà només copia quadres famosos que veu estampats en els llibres. Fa poc vam estar a Madrid, al Prado, i amb un tres i no res em va reproduir fidelment la cara d'una Menina. Estic molt preocupada, perquè penso acabarà a la presó quan sigui més gran. El seu delit és tan gran que el seu pare i una servidora ens estem plantejant dur-lo al psiquiatra. L'última que ens ha fet és marxar cap a Olot. Diu que allà perfec-

cionarà tècniques. Déu meu: què hem de fer?

Us saluda, Annabel.



ANUNCIS PER PARAULES

La Comarca Artística no respon de l'autenticitat dels anuncis que es publiquen en aquesta secció ni de les conseqüències, tant pels anunciants com pels qui contestin l'anunci. Qualsevol subscriptor pot fer ús d'aquest espai, comptant amb la total discreció i fent servir una clau o número de referència.

Certificats autèntics, màxima discreció. Ref. 005.

Canvio també Gosse usat i amb documentació de les obres catalogades on consta, per anagrama Miró, Toulouse-Lautrec... Ref. tf. 22 (Lleida).

Remesa de Roure vell, especial talles romàniques i gòtiques. Ref. 34.

Interessa contactar joves i no tan joves artistes alumnes o seguidors Pujol, Gussinyer, Barnadas, Marsillach, Solé Jorba... a fi constituir Societat. Disposo xarxa comercial adequada. Ref. B-01.

Tinc dubtes sobre autenticitat partida de quadres Pujol, Gussinyer, Barnadas, Marsillach, Solé Jorba... Qui em certificarà l'autenticitat? Ofereixo participació beneficis. Principiants i desconeguts abstenir-se. Ref. B-02.

Disposo partida de quadres amb certificat, grans figures Escola Olotina, tots morts. Ref. B-03.

Ofereixo partida de certificats autèntics amb el nom del pintor en blanc (Certificats al portador). Ref. B. Sevilla.

CONSULTORI. ANÀLISI GRAFOLÒGIC-CALIGRÀFIC

Un lector/a, que ens envia una fotografia d'un quadre i de la firma del mateix i ens demana que l'analitzem i l'identifiquem.

Dictamen sempre sotmès a un millor saber i entendre.

La firma representa la del pintor olotí Joaquim Vayreda (1843-1894). Una ampliació de la mateixa ens permet afirmar que la firma fou posada per l'autor del quadre. Com que es tracta d'un paisatge observem que la signatura reproduïx els elements integrants del mateix.

J = Arbre.

. = Xai.

V = Camí que travessa el quadre de dalt a baix, dreta-esquerra. La marca d'un segment de V és senyal que el camí no es bifurca.

ay = Vaques.

re = Joncs i vores.

d = La d s'inverteix, per tant, com que representa la figura humana (pagesa), cal dir que el pintor tenia dubtes sobre el sexe de la mateixa.

a = Gos.

1877 = Arbres difuminats.

— (dessota la firma) = el riu.

Tot això demostra que efectivament el signant va pintar el quadre.

Si la firma és realment del Sr. Joaquim Vayreda hi trobem pros i contres.

PROS: La firma està realment molt ben feta, manté l'estructura de traç i seguretat pròpies d'altres firmes del pintor declarades com indubitable. Molt característics la J del començament amb el punt quasi incorporat i la cua de la «a» final i el traç curt sota la primera síl·laba que indica o perllonga la «y» defensant la integritat del nom per sota. Per altra part, Vayreda fou l'únic que aconseguí integrar la firma al paisatge o fer en la firma una micro interpretació del paisatge.

CONTRA: La manca del pal de la V i la inversió de d són massa pronunciats pel Vayreda relaxat pintor. No cal oblidar, però, que també tenia rampells i era cardíacament feble i es va semi arruïnar amb les elèctriques. Podria entendre's que la firma correspon a una d'aquestes èpoques.

L'opinió d'aquesta revista és que el quadre sí va signat per Vayreda que és qui posà la firma i pintà aquest quadre.

NOTA: No ha influït per res en el dictamen de que el quadre estigui catalogat, exposat i reconegut des de fa temps com obra original.

V.M.

PASSATEMPS I CONCURSOS

Aquesta és una Revista especialitzada i no dubtem, estimat lector, que disposa de les diferents edicions del Ràfols, el Vademecum dels pintors catalans, el Qui és Qui del Món de l'Art. La nostra proposta és la següent: Quines de les reproduccions que apareixen en l'obra i porten la firma d'en Casas no són precisament d'ell?

Envii la seva resposta a La Comarca Artística i entre els encertants rifarem una obra de la qual certificarem de manera fefaent que no és autèntica. Per motius obvis, només es publicarà el resultat del concurs però sense donar el nom del guanyador ni reproduir ni descriure el premi.

SÈRIE NEGRA GARROTXINA

«NO EM TOQUIS EL PAISATGE SENSE GUANTS BLANCS, PETITA»
(Capítol I)

Pel que semblava, s'havia despertat una vegada més dins el ritual de: «Déu meu, m'estic quedant calb!», tensió, distensió, respirar, espirar i dir: «Madelein, tinc gana».

Madelein era una noia alta i prima, bronzada, de roba ajustada al cos, que havia tocat el dos abans de que Falqui (Pep pels íntims) es despertés, això sí, deixant sobre la tauleta de la dreta una críptica nota de comiat: «Estimat Falqui, no sé com ens hem pogut arribar a conèixer, cal dir que al llit ets un geni, però la teva cartera és decepcionant, així que m'he emportat el rellotge d'or de la teva àvia. Ah!, per cert, sobre la teoria econòmica que m'has comentat aquesta nit, no hi estic d'acord, jo crec que «la primera obligació de tot empresari és crear un passiu». Adéu amor, quan tornis a Barcelona potser ens tornarem a veure. Madelein».

Falqui empassà saliva gola avall i somrigué sarcàsticament. S'aixecà pesadament del llit i caminà fins al lavabo. Passaven dos minuts del migdia quan el telèfon sonà. Ràpidament, Falqui es posà l'auricular a l'orella.

«Sí?»- digué passivament. «Pep, sóc jo, l'Olaguer».- La veu sortia tremolant, com la del cantant d'una orquestra de rumba. «Tranquil Olaguer... què passa?».-

«La fàbrica!... la fàbrica ha fet figa».- La cara d'en Falqui es va fer tensa, passejà les fines mans pels seus cabells blancs, tancà els ulls i va somriure amb un pensament interior. Obrí de nou els ulls i va dir:

«Tranquil, Olaguer..., tranquil, has de tenir en compte que la primera obligació d'un empresari és crear un passiu».-

«Crear un passiu?»- saltà l'Olaguer quasi inaudiblement.

«Sí»-, respongué serenament en Falqui.

«Pep!, t'has tornat boig, els creditors et volen tallar el coll i tu em tornes amb una teoria econòmica mal entesa».- Les paraules de l'Olaguer sortien de l'auricular com el vent d'un salvavides quan es desinfla.

Falqui salvavides quan es desinfla.

Falqui, amb cara inexpressiva, va fer un llarg silenci, tot esperant que l'Olaguer es calmes.

«Què penses fer?»- interrogà finalment l'Olaguer.

Falqui va parlar com casualment: «Vinc a Olot».

«No poden saber que et trobes a Olot».- va respondre precipitadament l'Olaguer.

«Avui a mitja nit a la pujada de Sant Bernat, davant del Niu d'Or».

«Bé».

Falqui penjà el telèfon. La seva cara allargada es va contraure lleugerament, es tragué de la butxaca interior de l'americana un portacigarrets d'or, n'agafà un, se'l posà als llavis i el va encendre amb parsimònia. Els seus ulls miraven fredament sota les pestanyes. Caminà cap a la porta, es posà l'abric i es féu la trabanqueta sense adonar-se'n. Tot perdent l'equilibri, obrí la porta.

El dia estava ennuvolat. Davant de la casa l'esperava el seu chauffeur, un xicot de cara rodona i vermella, eficient com sempre, que ja havia posat la catifa vermella i la petita escaleta davant la porta del Chevrolet 1938, restaurat.

«Bon dia, senyor Falqui».- va dir amb un to retintut-. Falqui pujà al cotxe i el mirà somrient.

«A les Rambles».- contestà secament. La carcassa de xarol negre començà a moure's.

Quan arribaren a les Rambles, el xicot féu parar el Chevrolet al lloc de sempre. Un xaval s'acostà a la finestra de darrera i donà un exemplar del «Financial Times» a Falqui. Amb el temps havia aconseguit entendre més o menys l'anglès. Els seus ulls varen recórrer lentament els titulars de la primera plana i es varen parar un moment a «Un sospitós de falsificació de quadres queda en llibertat per manca de proves»; passà a la quarta plana: «Quatre joves suposats còmplices d'un robatori en una galeria d'art de Londres, detinguts aquesta nit quan intentaven fer-se escàpols a Venezuela amb els quadres robats». Va mantenir la seva atenció un moment fins a arribar a les planes centrals: «El tema de les falsificacions és d'actualitat en els darrers temps. Es coneix com un atemptat cultural, però en el món de l'alta especulació és el negoci d'uns quants burgesos ben educats».

Falqui plegà el diari, se'l va ficar a la butxaca de l'americana i va fer una altra cigarreta. Va decantar el cap una mica a l'esquerra i va riure. El chauffeur es va girar a mirar-lo.

«T'agrada pintar, Sidro?»- va dir sense preguntar.

El xicot obrí els ulls fins que les pupil·les marrons varen quedar totalment envoltades de blanc.

Quin és el propòsit d'en Falqui? Quin serà el seu proper negoci?

Alícia Boris



**CANTERA
ORTIZ**

La més autèntica pedra de basalt
per a les més perfectes falsificacions
de moais, i d'escultures de Xavier Corberó,
i d'Ernest Altés.
Castellfollit de la Roca. Tel. 29 40 57



**TOT POT SER FALS.
SI EL MARC ÉS MONTERO,
ÉS AUTÈNTIC.**

Pintor Enric Galwey, I.
Tel. 26 67 93

PETIT DICCIONARI ARTÍSTIC (seguirà)

Pels lectors de fora, sobretot els de Can Fanga, que no tenen la nostra sòlida formació cultural, adjuntem un breu Vocabulari de

ART: Conjunt de jocs d'atzar practicats a La Garrotxa.

ARTISTA: El qui hi sol perdre en el joc.

EXPOSIT: Quadre que es descobreix que és fals quan està penjat a l'exposició.

EX-POST: Quadre que es descobreix que és fals després d'haver estat exposat.

IMPOST: Pagament a Hisenda que hom tracta d'evitar comprant quadres falsos.

IMPOSTOR: Inspector d'Hisenda fals.

IVANOV: Pintor soviètic que no està obligat a declarar l'IVA.

OLI: Substància noble emprada pels grans Mestres de l'antiguitat per a pintar quadres autèntics.

OLI DE COLZA: Líquid viscos que serveix per a pintar quadres falsos.

terminologia del món de l'Art perquè no tinguin problemes ni a l'hora de llegir La Comarca Artística ni quan parlin amb olotins.

POP-ART: Inversió en Art practicada pel baix poble.

POST-MODERNISME: Moda d'apostar sobre si un quadre antic és modern o no.

SUBHASTA: «Juego de azar que consiste en hacer subir el precio de un cuadro falso HASTA que ya no dan más dinero por él». (Definició del Collins Dictionary of False Arts).

SUPOSIT: Imaginar-se que un quadre fals és autèntic.

SUPOSITORI: Quadre fals, que hem comprat per autèntic, i que tothom sap que és fals.

TELA GARROTXINA: Gènere de punt vell, fet de regenerat, que serveix per a netejar-se la pintura dels dits.

TELA MARINERA: Marina que costa tela marinera de falsificar.

DOSSIER «ESCOLA OLOTINA» V.M. 138-A DE SICÍLIA A BATET

En Pere N., es va fregar amb impaciència el front. La calefacció d'aquell despatx de l'edifici del Govern Civil li ressecava la boca.

Tota una tarda perduda, quatre hores intentant trobar una mica de coherència en l'informe que li havien presentat a última hora del matí. La conclusió era impecable. «Conseqüentment del que es desprén del present informe, i després d'una exhaustiva investigació, de parlar amb els nostres informadors i recollir tota la documentació de l'assumpte, podem constatar que no només no hi ha hagut cap tipus de falsificació, manipulació i/o altres irregularitats en quadres d'importants pintors de l'Escola Paisatgística Olotina, sinó que la mateixa Escola Paisatgística Olotina, no ha existit mai».

Que no hi han hagut falsificacions?, que no ha existit l'Escola Paisatgística Olotina? Digué en Pere N., mentre centrava el Vayreda, que degut segurament a l'alta temperatura del recinte oscil-

lava perillosament.

Què significava doncs, aquest dossier de quasi sis quilos que m'ha fet arribar el grup municipal de l'E.P.P.? Un dossier preciós, ben enquadrat, amb cenefes i fotografies en el que es denuncien una sèrie d'irregularitats dignes de despertar la preocupació d'aquest Govern Civil.

O la Molt Lleial Ciutat d'Olot és un cau de sicilians amb els seus clans, famílies, castes i es practica l'«Omertà» com a norma bàsica de convivència, o els meus investigadors s'han torrat d'allò més amb la ratafia garrotxina.

En Pere N., opta per creure la segona opció i es disposa a perdre tota la nit rellegint de dalt a baix l'informe i la documentació de l'Operació «PAISATGE», codi amb el qual se l'identificava a «l'Oficina».

PAISATGE/1 - PRIMER DIA CONFIDENCIAL.

-Sortim de Girona després de rebre les instruccions de F.

-Arribada a Olot a les 11'45 h. Anem a esmorzar al bar de la plaça. El cambrer ens informa que no coneix cap sala d'Art ni cap Galeria a la ciutat. Contrastem aquesta informació amb un individu que té una botiga al carrer Major de la Ciutat. (Informació Comprovada).

-12'45 h. Comprenem un plànol de la ciutat per no anar perduts.

-14'50 h. Arribem a un restaurant dels afores (sort que ens han dit que estava a prop...), a uns deu quilòmetres del centre i a peu per uns rostolls increïbles. El plànol és fals com un duro sevillano. (Informació comprovada).

-17'30 h. Voltem per la ciutat, carrers estrets i semi-abandonats, demanem als veïns per les Galeries d'Art. Ningú no en coneix cap. (Informació comprovada. 27 individus enquestats, 18 adults mascles / 7 adults femelles / 2 menors).

-18'18 h. Hem trobat una sala d'art. Rètol despintat. Llums molt tènues. Obres raríssimes exposades a les parets. A G. li agradaria comprar-ne una pel rebedor del pis de Salt. És una obra groga amb una casa i una filera d'arbres i un avió a reacció que dibuixa al cel «BEBER ES PRECISO, AGUA SAN NARCISO».

L'obra la firma un tal Vayreda i està datada en el 1872. El meu company G., s'adreça al propietari de la Galeria per interessar-se pel preu de l'obra, 2.700.000 ptes. i al comptat! A G. una mica més li dona un infart.

Jo miro d'introduir-me en la conversa, amb l'argúcia d'esclarir els dubtes sobre la finançació més idònia per la inversió artística del meu company. El marxant no sospitava. Mica en mica co-

mençàvem a veure un petit raig de llum en tot aquell fosc assumpte.

Confiat, el venedor ens comentava amb passió, els peculiars orígens d'aquesta obra tardana del mestre Vayreda, trobada per un pagès mentre llaurava amb el seu bou per allà les Feixes, i rescadada per major glòria de l'Escola Paisatgística Olotina per...

...Escola Paisatgística Olotina, per fi havíem trobat algú que coneixia la seva existència, ara treuriem l'entrellat...

Quan jo i G. li mostràrem les nostres plaques acreditatives com a investigadors oficials, el loquaç marxant emmudí de sobte i passà a ensenyar-nos el que ell deia era la seva principal activitat: els marcs pels quadres, i l'emmarcament de pòsters en general.

G. li demana si aquells quadres dels que tan bé ens parlava feia un moment, no eren una altra «activitat principal» de la seva galeria.

Ell nega amb el cap, amb la mà i amb 14 testimonis que sortiren de darrera d'un obelisc de marbre que portava la signatura de Clarà toscament dibuixada amb sprai fosforescent.

Ell no venia cap obra d'art en la seva galeria, i aquelles obres que veïem penjades a les parets pertanyien a un conegut seu que vivia en un pis de protecció oficial amb reduït espai a les parets per penjar-les.

Mentre ens despedia a la porta ens reitera que no coneixia cap altra sala d'art, o d'exposicions a la ciutat, però que si teníem algun pòster per emmarcar, en 24 h. ens ho tenia bo i fet.

Eren les 20'30 h. En G. i jo tornàvem cap a Girona. demà serà un altre dia, o no serà...



CRÍTICA LITERÀRIA OFF-SIDE

Gonzalo Torrente Ballester
544 pàgines. Editorial Destino.

Torrente Ballester va escriure Off-Side entre els anys 1965 i 1967. És una obra anterior a les seves novel·les màgiques que l'han popularitzat més. Per nosaltres és interessant allò que posa en boca dels seus personatges en la presentació d'un Goya descobert per casualitat i presentat oficialment en societat. La resta de l'obra es fa farfargosa.

«La historia es muy sencilla. Hace muy pocos días encontré cierta pintura. Todos ustedes saben dónde y cómo, porque estos hallazgos no pueden ocultarse. La llevé a mi taller la limpié con esmero, y, conforme la limpiaba, surgía ante mis ojos una maravilla de luz, un milagro del arte. ¿Quién la pintó? La imaginación de la gente se ha echado a volar. Pero yo soy un hombre serio, un coleccionista honrado y precavido. Estimo que el cuadro es maravilloso, pero no me atrevería a atribuirlo a nadie. (...)

—En fin... ¿Para qué continuar? El cuadro hablará por sí con suficiente elocuencia.

Da un tironcito. Las cortinas se apartan suavemente, y la luz se concentra en la falda, en el corpiño, en el rostro, en el tocador de la marquesa de Sigüenza.

—Ooooooooooooooooooooooh!

—Goyagoyagoyagoyagoya...!

Landrove abandona la pared y se aproxima. El crítico importante que lleva gafas se incorpora. El que no lleva gafas se recuesta en el sofá reservado a las personas importantes y deja escapar un silbido largo y húmedo. Los pintores homosexuales juntan las cabezas. Miguel permanece impasible. La marquesa de Ponza aplasta la colilla del panetelas en un cenicero y acaricia el cabello de Verónica.

—Evidentemente es un Goya. ¿No está de acuerdo, profesor?

—El retrato perdido de la marquesa de Sigüenza.

—Goyagoyagoyagoyagoya...

—¿Podemos examinarlo más de cerca?

—¡Pues no faltaba más, señores! Para eso los hemos invitado. (...)

Los críticos, arrodillados, las lupas ante los ojos, husmean, acercan las narices al l. Los críticos, arrodillados, las lupas ante los ojos, husmean, acercan las narices al lienzo cuarteado, examinan pinceladas, hablan de técnicas, de fechas, de precedentes.

—Goyagoyagoyagoyagoya...

—Sería muy interesante el estudio de unas radiografías.

—¡En seguida, señor! ¡Todo está previsto!

Domínguez desaparece tras el cuadro. ¿Quería usted una radiografía? Ahí tiene media docena: de cuerpo entero, de cabeza, de tibia y peroné, de cúbito y radio y, que esté feo decirlo, de bajo vientre. En sus marcos, con luces detrás, luces difusas, como las de los museos. Y una tomografía del pulmón izquierdo a la altura del corazón. Los dos críticos se miran: miradas que consultan, confirman, corroboran.

—¿Recuerda las de la condesa de Chinchón? Existe evidentemente cierta analogía morfológica. (...)

—Pero, ¡hombre!, Landrove... ¿Qué hacía ahí escondido?

—Esperaba el turno del agua-fiestas. Siempre es el último.

—¿Porqué aguafiestas?

—Porque no estoy tan convencido como ustedes de que ese cuadro lo haya pintado Goya.

—¡A ver, a ver! Tiene que haber razones muy bien fundamentadas y, sobre todo, documentadas. Porque para nosotros...

—Yo no digo que no sea Goya, digo que puede no serlo.

—¡Hombre!

—Y no a tontas y a locas. Me consta que existe un falsificador capaz de haber pintado ese cuadro.

Habla susurrando, como apabullado o tímido. Las risotadas de los críticos apagan su voz, la entierran. El público alarga el cuello, con movimiento unánime.

—¡Eso es lo mismo que asegurar que existe un hombre que pinta como el mismo Goya!

—Terrible, ¿verdad? Pero de Madrid han salido para Norteamérica, en los últimos seis años, cuatro retratos que hoy figuran en otros tantos museos con el nombre de Goya en unas hermosas placas de bronce. Naturalmente, antes fueron sometidos a toda clase de análisis, así técnicos como estéticos. Con resultado positivo, por supuesto. Que yo recuerde, dos de ellos, al menos, constan ya en los catálogos.

—Los falsificadores de «goyas»...

No son falsificaciones. Ustedes saben mejor que yo cómo se fabrican. Pero éstas están hechas por el procedimiento de pintarlas con un modelo delante, como el propio Goya las hubiera pintado, y envejecidas luego. Yo no sé quién las hizo, y lo siento, porque es un genio. (...)

L'ECONOMIA DEL FALSEJAMENT

L'economia pròpia del corrupte estat democràtic no mereix aquest nom ni en lletres minúscules. L'autèntica Economia Tradicional no està basada en les vel·leïtats dels ministres d'Hisenda ni en les imposicions contra natura de depravades organitzacions internacionals de cooperació, com el Fons Monetari Internacional o la Comunitat Econòmica Europea. L'autèntica Economia Tradicional està basada en l'estabilitat, la permanència i la legitimitat dels valors, és a dir, en l'or.

El símbol suprem d'un país, on hi apareixen el seu escut, el seu emblema, el seu cap d'estat i altres prohoms, és la moneda. Utilitzada com a medi de pagament, per a cancel·lar deutes, com a instrument de crèdit; atresorada per si arriben temps pitjors, la moneda de quasi tots els països moderns és falsa.

Hereva de temps gloriosos, la moneda pròpiament dita era sòlidament encunyada amb nobles metalls, com la plata i l'or. Per a les classes populars se'n solien emetre sèries no tan selectes, però encunyades dignament i artesanal amb coure, bronze i billó.

L'invent de la impremta va donar a algunes ments perverses la mala idea de substituir la noble moneda de metall per troços de paper sense cap valor, impressos amb números, busts, paisatges, cenefes i gallardes. Tot primer, per no escammar el personal, hom digué que els cromos eren certificats que tenien valor or, per tal que la gent pogués anar pel món sense tant de pes a les butxaques. Durant un temps els certificats-or foren efectivament convertibles en or quan eren presentats a les finestretes dels respectius bancs estatals. Però quan tot l'or dels particulars hagué quedat dipositat a les arques públiques, els bancs deixaren d'honorar la seva promesa i no pagaren cap més certificat-or amb or. La frase «El Banco de España pagará al portador la cantidad de... pesetas», il·lustra el que diem: abans, en canvi de l'infame tros de paper el Banc pagava amb unces d'or. Ara, a canvi del tros de paper, el Banc en dona un altre d'igualment infame.

Alguns admirables països carlins són les honorables excepcions a aquesta regla. Sudàfrica té una cobertura d'or al 100% de la seva sòlida moneda, i qualsevol tassador pot certificar l'autenticitat de la seva economia, que es basa en mètodes de treball d'eficàcia provada, ja des d'abans de l'Imperi romà. El Japó, governat per un Monarca Legítim, té una Política i una Economia autèntiques. Amb un territori sense mines d'or, basa la seva prosperitat en les compres d'or, que utilitza per a encunyar moneda amb el bust del seu Sobirà.

La majoria d'estats han dut la corruptela i l'engany a extrems inconcebibles. No en tenen prou amb què les seves monedes nacionals siguin falses, sinó que en compren d'altres igualment falses (la pitjor de les quals és el dòlar) i afirmen cínicament que fan de cobertura de la seva moneda nacional. Imaginem que a Espanya hi ha una massa monetària de 10.000.000.000.000 de ptes. (unes 300.000 ptes. per habitant) i que la cobertura d'aquesta monstruositat la forma la misèria de 25.000 milions de dòllars, que representen el 32'5% del total. Però, a més a més, el dòlar, al seu torn, està cobert només en un 10% per or, de manera que la cobertura en or de la pesseta és només del 3'25%. La farsa no pot ésser més sagnant.

Aquest és l'origen de la crisi d'Occident. La plebs acaba adonant-se de la falsedat de la moneda, sense cobertura d'or i impresa destralerament amb màquines legalitzades de falsificar. L'autèntica Economia Tradicional no nega la realitat: si hi ha poc or, cal reservar-lo per als rics i és correcte desmonetitzar-lo. Però mai, mai, cal permetre que el poble es malfici de la moneda, perquè tot seguit perd tots els valors tradicionals. Si l'or no pot continuar servint de cobertura a les monedes, cal establir un nou valor de reserva, acceptat universalment pels rics i pels pobres, permanent, encunyat amb mètodes no industrials i fàcilment acumulable. L'únic valor digne de respecte com el descrit serà una unitat monetària, denominada «punt» i basada en el valor de les teles pintades. Profetitzem que se'n faran sèries idèntiques, numerades i signades, i els Bancs les podran emmagatzemar fàcilment l'una al costat de l'altra, com llibres a una biblioteca.

La moneda universal de reserva serà pintada a l'oli o no serà.



Edita

Profides Supra Montes Garrotxa.

Dipòsit Legal: GI-261-87.

Exemplar per a socis.

EL COMENTARI BURSÀTIL TORNA LA TRANQUIL·LITAT

Després de les setmanes d'intranquil·litat produïda per les detencions, judicis, condemnes i informacions sobre diferents escàndols per (pressumpta) falsificació i venda d'obres falsificades, on el mercat estava pràcticament mort, les notícies sobre les absolucions massives han tornat la tranquil·litat a compradors i venedors.

Cal remarcar que la retracció vingué més per manca d'oferta que de demanda. Hi havia diner, però no hi havia tela ni paper prou atraient i amb el risc incorporat que suposa una inversió especulativa en els valors que poden ser o no ser autèntics.

Els títols en borsa que es seguien cotitzant aquestes setmanes no han tingut pràcticament oscil·lacions.

A la Borsa de Nova York —els valors que interessin al lector d'aquesta revista— en Barceló no ha agafat peu, ni pam ni punt. Pels yuppies americans és un paper insegur i que requereix molt espai. Qui té un apartament prou gros a Manhattan per penjar-hi un Barceló, té prou dòlars com per adquirir un Andy Warhol (valor segur ja que és mort).

Barcelona ha baixat en línies generals, i és que últimament hi havia una oferta tan barroera que no es podia acceptar ni amb els ulls tancats.

Olot —capital de l'autèntica pintura autèntica— presenta el nou valor Vilà Moncau, un xic a peu forçat, però molt ben recolzat per tots els organismes oficials i expressament per la Generalitat. Aconsellarem prudència pels inversors a llarg termini (els pintors oficials en el seu temps tendeixen a la baixa) encara que poden ser molt rentables a curt termini i si es saben col·locar adequadament (hi han força possibilitats: regal adequat pel funcionari, obra que ha de penjar l'organisme X o l'Ajuntament Y —membre de l'Associació de Municipis—...) Particularment ens interessa més l'altre vessant més misteriosa, més màgica, en una paraula una inversió sense massa risc per la quantia, però que amb un xic de temps podrà recol·locar-se molt bé.

V.M.

L'ART I L'I.V.A.

Alguns fabricants d'objectes industrials de decoració han demanat que es gravin les obres d'Art amb un tipus d'I.V.A. del 33%, que és el que correspon als béns de luxe, com joies, monedes d'or, avions i vaixells.

Ens sembla bé que es gravin amb impostos elevats els vaixells i els avions perquè són productes industrials fets a fàbriques de tecnologia avançada, sovint filials de multinacionals i cal penalitzar-los fortament. A més, no donen ni un sol lloc de treball a la nostra comarca.

Ja no ens sembla tan bé que es gravin les monedes d'or i les joies. Ja hem exposat altres vegades que l'or és subjecte d'atresorament a la nostra societat fortament tradicionalista, la qual també inverteix en joies de pubilla catalana. A més a més, l'or és i ha de seguir essent un respectat símbol de la divinitat.

El que ens sembla molt malament és que hi hagi algú amb prou mala entranya com per demanar que es gravi l'obra d'Art amb l'I.V.A., ni que sigui un I.V.A. baix. Per què hem de permetre semblants il·legalitats? Una obra d'Art només pot ser gravada amb l'I.V.A. si, a més d'anar signada, va també numerada, com les factures. I això, amb els quadres a l'oli, no s'ha fet mai, encara que siguin tots iguals.

L'I.V.A. que gravi les obres d'Art zero o no serà.

LA BORSA DE LA PINTURA

OLOT

BERGA I BOIX (1).....	42.000	22.000
BERGA I BOIX (2).....	22.000	15.000
BERGA I BOIX (3).....	15.000	10.000
CASAS (4).....		49.000
CASAS (5).....	72.000	52.000
GALWEY.....	27.000	19.000
PUJOL, JOSEP.....		37.000
VAYREDA JOAQUIM.....	71.000	53.000
VILÀ MONCAU (6).....	9.000	6.000
VILÀ MONCAU (7).....	15.000	9.000

BARCELONA

I.- Clàssic

BERGA I BOIX.....	15.000	10.000
CASAS (4).....		65.000
CUSACHS.....	58.000	35.000
GALWEY.....	19.000	16.000
RUSSINYOL.....	97.000	85.000
VAYREDA JOAQUIM.....	53.000	38.000

II.- Modern

BARCELÓ (8).....		125.000
DALÍ (9).....		175.000
DALÍ (10).....	323.000	147.000
MIRÓ (9).....		175.000
MIRÓ (10).....	402.000	203.000
PICASSO (9).....		193.000
TÀPIES.....	142.000	87.000

NOVA YORK (11)

BARCELÓ (12).....		125.
CHAGALL.....	4.500	4.975
DALÍ (9).....		3.700
DALÍ (10).....	4.700	5.400
MIRÓ (9).....		2.300
MIRÓ (10).....	3.550	4.100
MODIGLIANI.....	4.650	5.200
PICASSO (9).....		5.975
PICASSO (10).....	7.200	8.500
TÀPIES.....	875	1.350

NOTES.- Els preus estan comptats per punts en els mercats catalans i per «fects» al mercat americà. La primera columna es refereix als preus de cotització fins al punt 50 i la segona el que sobrepassi aquesta mida. 1.- Obres autènticament catalogades. 2.- Obres que tant podrien ésser del pare (l'avi) com del fill. 3.- Obres que podrien arribar a ésser certificades com a autèntiques (o sigui totes). 4.- Dibuix de senyora. 5.- Obra sobre tela o fusta (a l'oli). 6.- Obra que el mateix pintor ha autenticat com a original seva. 7.- Les altres. 8.- Les mides en aquest cas són a pams. 9.- Obra sobre paper. 10.- Les altres. 11.- Cotització en dòlars (\$). 12.- Mides en iardes quadrades.

MACLOT

ARTISTES DE LA GARROTXA!
NO MASTEGUEU MÉS XICLET!
MASTEGUEU CARTRONS MACLOT
I FEU OBRES DE «PAPIER MACHÉ».

EMPRESARIS!!!

Centre de Càlcul Girona

US AJUDA A FALSEJAR
LA VOSTRA COMPTABILITAT.

OLOT, BRESSOL DE CATALUNYA

Benvolguts confreres, com tots vostès ja saben, Olot és una taula d'experiments per al poder establert.

En el seu microclima es reproduïen de manera natural i cíclica les mateixes idees dominants que ja ostentaven aquest domini quan la Verge del Tura es deixava descobrir per bous i pagesos. Així ha estat al llarg dels temps, i és intenció del poder establert no permetre que aquest estat natural proper a la vegetabilitat feliç dels olotins sigui perturbat per cap bactèria lliure-pensadora, per cap virus progressista. Olot ha de ser i serà el pessebre vivent de la Catalunya de l'any 2.000.

Per aquesta raó, mentre a altres llocs del país es fomentava l'amor lliure i l'Esperanto, a Olot els nostres avis i pares subvencionaven l'escola de pintura paisatgística, delimitant en el temps i l'espai, la imatge imperturbable i serena d'una societat feliç i alegre que viu en harmonia amb el seu contorn natural. Per aquesta raó, també nosaltres subvencionem el poder establert, perdó, democràticament escollit, que és el que té cura de conservar la imatge i el so tradicionals i d'adaptar aquesta essència als temps moderns, per tal de que el difícil equilibri en les consciències dels ciutadans no experimenti cap alteració que no pugui ser subsanada sense risc.

Serveixi aquest preàmbul, per situar-nos i per atacar amb coneixement de causa el virus que actualment amenaça amb corrompre la naturalitat de les essències olotines, i per tant pot posar en perill el nostre projecte «SI OLOT ÉS NATURAL, CATALUNYA MÉS QUE MAI».

Com vostès saben, s'ha detectat darrerament un cert nerviosisme entre sectors relacionats amb el món artístic de la ciutat. Sembla ser, que contravenint les nostres clares i explícites ordres, alguns dels delegats han descuidat de sobremanera el tema de les reproduccions d'il·lustres pintors de l'essència olotina...

-Perdó, em podria repetir el preàmbul?

Bé, en atenció al representant de la Conselleria de Cultura, referiré en cinc cèntims l'explicació. L'organització de la que formen part, s'està gastant els cèntims en un programa pilot amb l'objectiu de perpetuar «in secula seculorum», allò que ens agrada a tots: el poder establert del que formem part. Aquesta secreta experimentació s'està portant a terme a la ciutat d'Olot des de fa uns quants anys. Molts milions s'han gastat en crear figures socials i polítiques que representin als ciutadans. Molts milions s'han gastat en crear les necessitats vitals i socials als olotins, que solucionaran i/o representaran les figures polítiques i socials creades. Aquestes necessitats en les que formem als olotins des de la seva més tendra infantesa, són les que ens interessa solucionar a nosaltres. L'objectiu final del programa és demostrar la validesa d'aquests plantejaments, per re-exportar-los a tot Catalunya, a tota Espanya en una segona fase i a l'Europa Occidental a la tercera fase, que correspondrà realitzar als nostres fills. Ha comprès, senyor representant...

-Ara sí que ho veig clar.

Bé, continuem. Com deia abans, sembla evident que alguns dels delegats a Olot, per deixadesa i/o incompetència han permès que l'opinió pública s'assabentés de que podria haver-hi falsificacions, tant de forma com de firma, en alguns quadres dels més i millors representants de l'Escola Paisatgística Olotina.

-Què vol dir? Que potser trafiquem amb pintures falses?

-El senyor representant de la Conselleria, potser hauria d'haver-se mirat abans el dossier que se li va lliurar el mes passat. Nosaltres no trafiquem amb pintures falses. L'Escola Olotina de Paisatge i la Sardana en totes les seves expressions, són les essències i els símbols en els que basem la nostra política de permanència. Degut a problemes difícils de comprendre per als no iniciats, el programa de reproducció d'il·lustres pintors paisatgístics, va ser interromput durant unes dècades, i el cas és que el material que ens deixaren la primera generació s'ha demostrat insuficient per les necessitats d'obra paisatgística que demana el nostre programa. Per aquesta raó hem hagut de recórrer a certes improvisacions bé de forma, o com ja he dit abans, de firma. Així, hem arribat a mantenir un considerable stock d'obres «inèdites», firmades per alguns dels més afamats pintors paisatgístics, i a hores d'ara s'avalua en un centenar els quadres que estan pendants de decidir quina firma els posem. Jo anomenaria a aquesta política: DEMANDA = OFERTA = ESTABILITAT DEL MERCAT, i el mercat en aquest cas són les essències en les que basem la nostra permanència.

Continuant amb l'explicació, la inoperància dels nostres delegats olotins, ha permès que la premsa canallesca que de vegades escapa al nostre control (Punt Diari, Olotí, etc. etc.), s'esplaiés anunciant a tort i a dret, firmes falses, pintures falses, etc., etc. Quan tots sabem el relatiu que és això de la falsedat. En fi, malgrat l'esforç que hem fet des de la central per publicar desmentits i rectificacions en la premsa que controlem, creiem que no és suficient i per tant proposem a aquesta assemblea, que acordi subvencionar qualsevol mitjà d'opinió, que es faci ressó dels nostres plantejaments.

També proposem que s'acceleri el màxim possible el nostre programa a OLOT...

HOTEL ULTÒNIA

DONA ACOLLIDOR HOSTATGE
A CONVENCIONS, CONGRESSOS I
BANQUETS DE FALSIFICADORS.

RETRATS

L'Artista.

Va obrir els ulls en una habitació amb pagesos de terracota, paisatges plens de llum i de verdor, amb muntanyes altes coronades de núvols i vaques pasturant al primer terme. De petit el matricularen en una escola particular de dibuix. Més tard passà a l'Escola de Belles Arts corresponent on conjuntament amb altres companys millorà la seva tècnica, aprengué perspectiva i sortí a la natura per captar-la directament amb els seus pinzells.

Per necessitats econòmiques (cine, disco, titis, etc.), va col·locar un quadre seu amb la firma d'una patum local a un comprador, que es va pensar que era una ganga. (Es tractava d'un germà de la seva mare que comprava quadres a tant el punt i va preferir l'obra d'un mort a ajudar un nebot viu, que va resultar més viu que ell).

Aconseguí exposar, primer unes col·lectives. Després una individual, fora de temporada i en una sala individual. Els costos de l'exposició, la feina a preparar-la, no tingueren cap compensació rellevant. Va vendre només a quatre coneguts i parents, la crítica el va ignorar i el galerista no li va acceptar quadres per pagar les despeses de sala i comissions. Sí que li va acceptar una obra «autèntica» d'un pintor mort.

Després d'aprendre tot el que podia a l'Escola, la deixà amb diversos diplomes i certificats i especialitzat en pintura a l'oli. Treballava d'administrador i fabricava portades de novel·les i revistes de ninots femenins en el temps lliure.

També restaurava quadres i els retocava. La diferència de preu del punt entre una obra original seva i una restaurada a fons per ell, el va convèncer que la societat era injusta i que allà hi havia la possibilitat d'un sobresou.

El seu treball en la investigació pictòrica no seria mai reconegut. Podem distingir vàries facetes o camps.

Primer només aclaria (amb el pinzell), els dubtes sobre la titulació d'una obra antiga. Després millorà sensiblement algunes peces innominades de tercera fila dins l'esperit dels grans mestres. Quan fou necessari memorà i recreà a partir de zero les obres perdudes i potser no gestades, dels hits de la borsa pictòrica. Aquesta feina l'apartà de la creació pròpia, de tal manera que ja no tenia temps per exposar. Així i tot, sempre anà fent algun altre treball propi -retrat de la senyora, dels nens...-, que no comercialitzava. Les coses se li varen complicar amb el control fiscal, però no gaire més que qualsevol botiguer.

En morir va deixar als seus hereus una important col·lecció d'obres de grans mestres acompanyades totes per certificats de renombrats especialistes, per desgràcia ja difunts. Féu també un llegat d'obres importants a la ciutat en què havia nascut i treballat, amb la sola condició de que es pengés una obra seva. Els prohoms de la ciutat no varen acceptar l'oferta per no profanar el seu museu i la resta d'obres que estaven exposades, després de buscar inútilment una possibilitat de...

El seu nom no surt ni al Ràfols.

La Comarca Artística

L'ESCOLA

Capítol primer

El Carlisme s'esfondrava. Es va anar ensorrant a poc a poc, abans que un home fos realment conscient de la seva caiguda. Aquest home fou el general Savalls, l'ésser que representava una espurna d'esforç creatiu enmig de la decadència general. Ell va desenvolupar i portar fins a les més altes fites la ciència de la psicoestètica-històrica.

Savalls, mitjançant la psicoestètica-històrica, condicionaria els esdeveniments futurs a través de la difusió interclassista dels valors estètics carlins, bàsicament el paisatge -idíl·lic i incorrupte- i la figura -també idíl·lica i incorrupta.

Era massa tard per parar aquella caiguda, però no massa tard per escurçar el temps de dominació de la barbàrie liberal i progressista.

Veient proper el final de les guerres carlines, el general Savalls va accelerar els seus estudis psicoestètics. Complicades equacions i llargues fórmules matemàtiques omplien les parets blanquinoses del seu quarter general a l'Hostal de la Corda. En aquelles parets s'anava configurant el que seria la història dels propers cent disset anys. Una història que conduïda pel Pla Savalls escurçaria a només 117 anys l'interregne de la confusió liberal i permetria que el 1992 un nou Carlisme, més carlista encara, renaixés i fos el comú denominador d'aquestes i d'altres terres.



Com un militar, capità dels zuaus Pontificis, general del Legítim, havia arribat a desenvolupar una ciència tan exacta? La història no estableix un moment concret però deixa entreveure una sèrie de coincidències, que analitzades sota el prisma psicoestètic ens permeten afirmar que:

1.- Savalls vencé a Martínez Campos a la botifarra a l'Hostal de la Corda, el març del 1875.

2.- Les Guatlles s'havien avançat aquell any.

3.- La primera aparició de la Lliberada, a l'hort de l'Hostal, fou per l'abril del 1875.

La interrelació és ben clara i notòria. Savalls afalagat per la seva contundent victòria en el camp d'honor de la botifarra, caminava despreocupat pel camp d'honor de la botifarra, caminava despreocupat per l'hort de l'Hostal. Era un capvespre fred del mes d'abril. De sobte... Ai las! Sent cantar una guatlle a uns quants metres. Savalls s'atura i silenciós fa marxa enrera, entra a l'Hostal i crida el Rector Ferrer que dirigia el rosari al redós del foc a terra...

-«Ferrer, Ferrer; agafeu el filat que soparem guatlles».

-«Al·leluia! -exclamà el rector-. Els filats del Senyor són inexpugnables».

Sortiren tots dos i s'amagaren darrera un marge. El coll estirat i la mirada fita, com si examinessin un inconcret objectiu. Des de la finestra de l'Hostal es podia veure el General aproximant les seves mans a flor de barba, i seguidament com les batia l'una contra l'altra amb moviments acompassats. Fins allà arribava el CRIC-CRIC característic del botet de reclamar guatlles.

Al seu darrera, dalt del paller es començà a dibuixar una lluisor que prenia formes rectangulars. S'anava fent fosc, i cada vegada es perfilava més la silueta plana d'un llit. Un llit transparent i brillant.

Savalls continuava cridant les guatlles, Ferrer a l'aguait del filat.

Del llit situat a la seva esquena, sortí un murmuri greu:

-«Pssst... Pssst...»

-«Ferrer, per les guatlles es fa CRIC-CRIC, és per les llebres que cal fer PSSST-PSSST».

-«General, fa una hora que som aquí, prenent la fresca, i ni guatlles ni llebres...».

-«Home de poca fe -murmurà en Savalls-. Mantingueu un prudent silenci».

-«Ei!, pssst... pssst...» El clam era més fort i ara retrunyia en tota la vall.

-«Qui és que crida. Qui gosa espantar-me les guatlles?» -digué en Savalls, amb la seva veu poderosa.

-«Sóc jo, la Lliberada...»

Des de l'Hostal es veia nítidament, una figura estirada sobre aquell llit que oscil·lava perillosament dalt del paller...

-«Liberada, tú! De què?» -Contestà en Savalls.

-«Lliberada. La del llit. La model ecumènica d'obreres».

-«Ah! La Lliberada -digué Ferrer amb veu cansada-. «Què fas damunt d'un llit dalt del paller, a més d'espantar-nos les guatlles».

-«Doncs m'he dit: Lliberada és hora que deixis reposar el cilici i el fuet de nou cues una estona. Ara fa una trentena d'anys que t'has mort. Perquè no baixes, t'apareixes al bon Savalls i li expliques el Missatge? i ja sóc aquí! I ara, si deixeu de fer-me preguntes ocioses us explicaré el Missatge».

Savalls i Ferrer es postraren de genolls (de fet ja hi estaven, però ho feren de manera més ostensible). Inclinarren el cap com diu el manual d'aparicions i es disposaren a escoltar el Missatge.

-«Savalls, els Legítims t'han escollit per ser l'instrument divulgador de la psicoestètica-històrica. La ciència que permetrà establir un Pla, que regirà durant 117 anys i que farà possible al 118è. any l'adveniment de l'era Carlina. Seran cent disset anys d'esforços, tombarelles i crisis que s'hauran de superar seguint el Pla que tu dissenyaràs. Com tu bé saps, la guerra està perduda i els triomfants liberals expandiran el socialisme i les idees republicanes. Tú has d'aconseguir preservar en el fons de la memòria col·lectiva, les essències de la tradició. Utilitza la psicoestètica. Infiltra't i controla l'Escola de Dibuix. Crea la necessitat del paisatgisme, l'adoració al fajol, el rector dalt del ruc. Aconsegueix que sigui una necessitat social tenir un quadre de l'Escola i sobretot que aquests es cotitzin. No et puc dir més, però, m'apareixeré als teus deixebles quan les crisis de la història facin perillar el Pla».

-«I jo?», -digué Ferrer-, Quin és el meu paper en el Pla?».

-«Tú faràs escales a Sant Esteve, posaràs hàbits a les Germanes Josephines i d'ací a 110 anys et faran una estàtua al costat de l'escala. Ara us deixo, tinc hora al fuetejador».

Ferrer s'aixecà extasiat. Un cop dret s'espolsà l'hàbit i digué:

-«Savalls, heu sentit això...»

Savalls dormia plàcidament. La boina vermella li feia de coixí. No gaire lluny se sentia el BLAT-SEGAT de la guatlle mascle, decebuda pel sobtat estrocament del cant eròtic del botet.

(Continuarà)
V.M.



COMERCIAL STYLART, S.A.
ARTESANIA RELIGIOSA

BISBE GUILLAMET, 6 - TELF. (972) 26 11 90 - O LOT (GIRONA)